

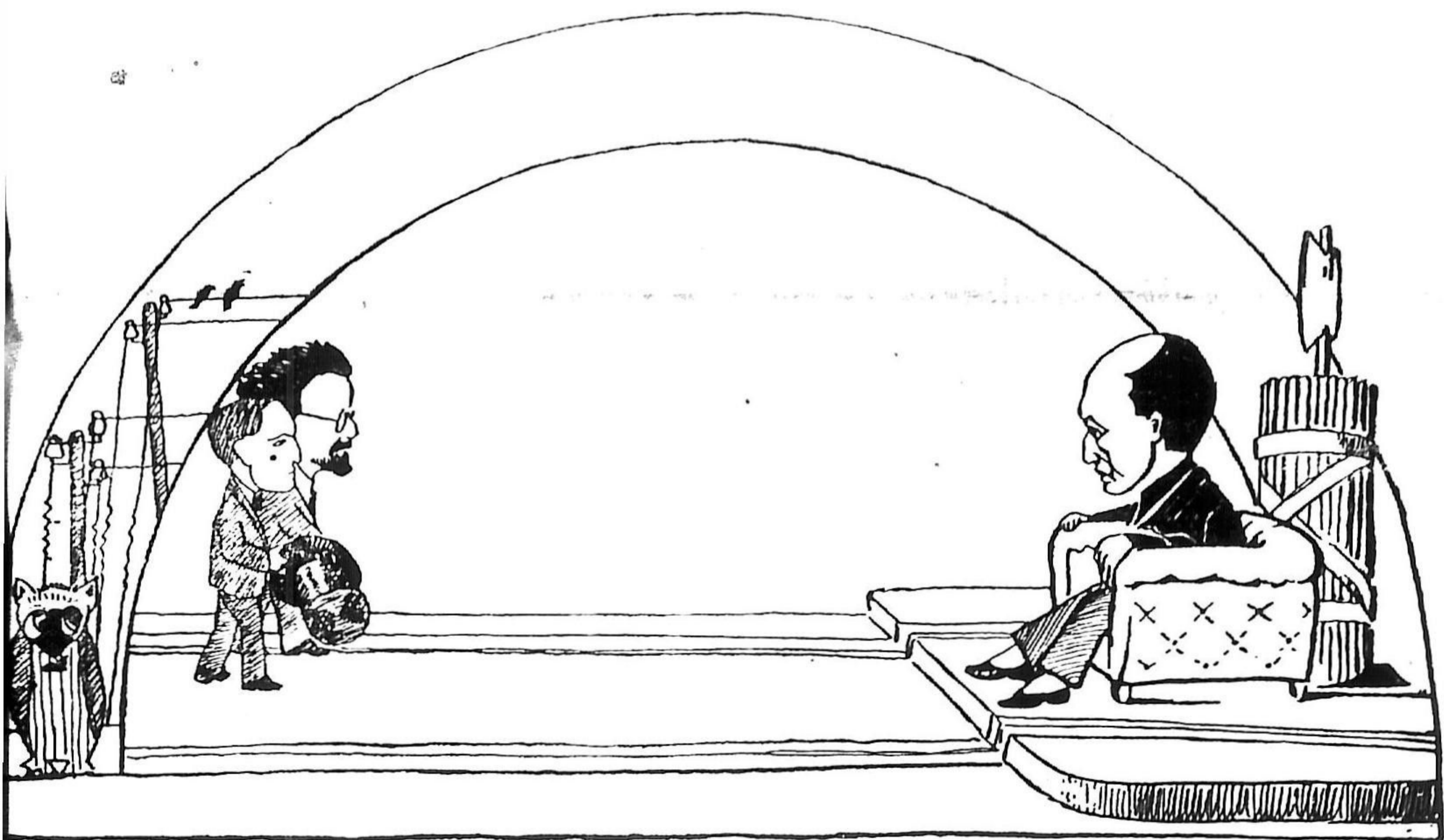
1924 - 17

Izhaja dne 1., 10. in 20. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnilstvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik France Podberšič. — Cena oglasa: 1 milimeter višočine s širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, osmrtnice va-
 žna, naznanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 15 L. — Za inozemstvo 22,50 L.

Leto III. GORICA, dne 1. aprila 1924 št. 10.

Wilfan in Besednjak pred Mussolinijem.

1915 - 1924.

(po Antonu Aškercu)

*Sy schrayen ser,
 ye lenger, ye mer:
 »Stara pravda«.*

«Sit sem že predstav in zaslišeb,
 ch tožeb in prošenj ves dan!» —
 Benito vzdihuje v palači...
 «Sejm ta bo li danes že končan?»

«Še nekaj jih čaka pred vrati,»
 dé mu De Balbo na to,
 »še tole, Benito, zaslišile«
 «Naprejl» dé Benito krepko.

In stopita predenj možaka,
 pošteno tu bije srcé,
 sinova sta pristna slovenska,
 potožita skrb in gorjé.

»Krog Nanosa gore in Krna,
 kjer v Adrijo Soča hiti,
 se sveti v planjavi srebrna,
 kjer Idrijca bistra šumi:

Tam biva naš narod slovenski,
 od tam sva poslanca doma,
 a roka mogočna zdaj tvoja,
 tam, zdi se, že več ne veljá.

Karkoli se komu poljubi,
 počenjati z nami sme vsak,
 a vendar smo plačali davke,
 Slovenec je tudi vojak.

Razpuščajo društva prosvetna,
 nasilje povsod se časti,
 bajé, da za časa volitev
 še hujše k nam proti grozi.

Kak dolgo še v takih razmerah
 Slovenci živimo mi naj?
 Gospoda nam vzela je pravdo
 Benito, nazaj nam jo daj!»

Če slišala to bi gospoda,
 brž v obraz močno zarudi:
 »Kaj vi ste Slovenci udani?
 Črniti se upate Vi?»

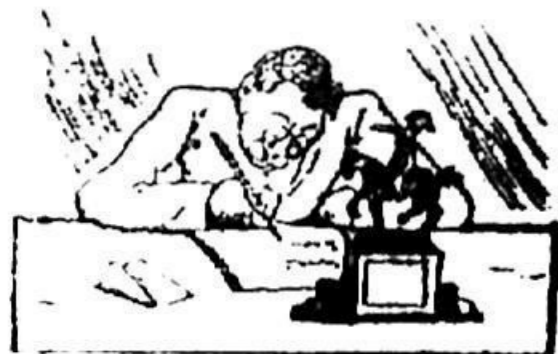
Ne zmenil za to bi se duka,
 za hrup bi mu ta ne b'lo mar:
 »Pred mano so dobri Slovenci,
 tu jaz sem sedaj gospodar.

Krvice, ki vam se godijo,
 v nebo so vpijoče zarezal
 Besedo zastavim vam možko,
 to mora nehati — ni bes!

Kaj pravim, poslanca predraga,
 besedo zastavljam vam to,
 kar tiče se društev prosvetnih,
 vse dobro kot preje spet bol!

In kar se volilne prostosti
 zdaj tiče, predragi, pri nas,
 že stroga sem dal naročila
 in še bom povzdignil svoj glas.

Vrnita med svoje ljudi se,
 ncsita besedo moža,
 ki sveto vam to je obljubil,
 kar reče, to tudi veljale

Gorica, 1. aprila 1924.

Čuk na palci je dobil izvirno brzojano sporočilo, da bodo dne 1. aprila izplačali vso vojno odškodnino naenkrat in naj se zglasti vsak oškodovanec na ta dan že zjutraj na vsa zgodaj na Rojcah in naj prinese zakelj s seboj, da hitreje izprazni vožne polževega vlaka. Čuk za to vest ne jamči, trdi pa, da je vsaj za prvi april čisto primerna.

Saj je Čuk na palci ob presjenu volilne izkaznice mislil, da mu je prišlo »za tli napreja«, in bo dobil, če ne denarja pa vsaj palice.

Pa jo je naletel. Se vse kaj hujšega kot palice. Uradnik me je namreč poučil, da ta listek pomeni »altroché« vojno odškodnino, ampak »melezio-ne«. Potlej me je del na zureče oglje dolgega govora, ki ga je imel duka Musolini, zadnjic ne vem ob kateri priliki. Potem me je vrget na natezalnico državnih in narodnih interesov, skalpiral me je s tisočerimi obljubami, razmesaril z upanjem, da postanem še sam kdaj poslanec in mi vlekel s prstov nohte z neizmerno hvalo in laskanjem. Ko je bilo tega konec in mi je urezal s hrbta še par jermenov presvidne v volno povite grožnje, se je pričela strašna šola, kako je mogoče voliti.

Dal mi je v roko listek, ki sem mu jaz rekel »skleda«, a je menda pravilno »škleda«, da si zame to nič ne pomeni. Ta skleda je pa bila taka kot knjižica s podobami za otroke. Ko sem se nagledal podobic, mi je dejal, naj fisto prečrtam, ki jo hočem, od spodaj gori počez, tako kot učenci, ki so prvi dan v šoli. To je baje prva šola za analfabete. Spodaj pa, kjer je zapisano »vošla kredenca« številke 1, 2, 3. Tako se bodo po 25 volitvah naučili vsi analfabeti brati in pisati, črke in številke.

Ko je bilo tega konec in sem list zganil, obliznil in zapečatil, sem gledal bolj začudeno kot fliših 5000 županov, ki so jih poklicali na kosilo v Rim, da so se od volilne zaposlenosti doma malo oddahnili. Baje so jim dali na pot tudi po en zavoj: Bravo, fuj, življo, ni res! tako je! in drugačnih klišejev v vseh jezikih za volilne govornike, ki hodijo po deželi, da bo postopanje enofno.

Zdravilne kroglice »Volilna svoboda«, ki jih je dal zadnjič Musolini dr. Wilfanu in dr. Besodnjaku, baje učinkujejo izvrstno. Treba jih je vze ti vsakemu slov. govorniku dvakrat na dan v kozarcu mlačne vode in potem leči v posteljo do prtheadnjega termina, pa se ne zgodi cele volitve niti najmanjšega incidenta. In dejstvo je, da je to sred-

stvo, v kolikor se je pravilno uporabljalo, tudi pomagalo.

Se nekaj na koncu, a nič volilnega, še manj pa tolažilnega. To pa za one, ki mislijo, da bodo po pogodbi z Jugoslavijo hodili čez mejo misl lovit. Moj Prijatelj R. mi je pisal o strašni usodi svoje tete. Ona ima hišo na meji. Strategična točka pa ne gre med hišo in kurnikom, ampak ravno po srednj njene hiše. Tako je tudi meja padla skozi vežo, na eni strani veže pa je kuhinja, a na drugi spalnica. Ubojga teta Urša! Zanj je pričela prava peklena muka. Spalnica je namreč v Jugoslaviji, kuhinja pa v Italiji. Kadar teta zjutraj vstane in se umije, ne more iti v kuhinjo, zakaj ital. straža, ki stoji v veži, jo zavrne, ker nima vlačuna. Spraviti se mora skozi okno, hoditi dve uri, voziti se eno uro z avtom in pol ure z vlakom, da pride do Ljubljane.

ne. Tam plača par sto dinarjev za vizum, sede v vlak in pride drugi dan srečno domov in gre po pravilni poti v kuhinjo, da si skuha zajutrek, kosilo, večerjo, ker je ravno na vrsti. Ob enem pa plača v veži carino za 1 kg sladkorja, ki ga je ali po previdnosti ali po neprevidnosti hranila v spalnici. Ko je skuhan kosilo ali večerjo in hoče iti spat, jo ne puste v Jugoslavijo. Marš skozi kuhinjsko okno v Trst, kjer dobi opoldne drugega dne srečno vizum na jug. konzulatu, plača 45 lir in se vrne opolnoči domov ter gre spat, da se odpočije za drugi dan, ko se mora napotiti zopet po nov vizum v Ljubljano. Tako vzdrjuje teta Urša dva konzulata in enega fotografa, spi in je dvakrat na teden in se stura ter hvale Bogu, da ji niso razdelili hišo na štiri države.

ČUK NA PALCI.

KJE JE HRIBO LAZCEV SIN?

Hribolazec Peter Neroda se je podal s sinom na goré, na strme vrhé; tu pa se mu je pripetila nezgoda. Izgubil je sina. Ali se je skrivil v senco in si odpočiva od sitne vročine, ali je padel v kak prepad? Ni ga. Kliče ga, a on se ne oglasi. Ves v skrbi je in ne more dalje. Pomagajte mu ga najti in ga pošljite Čuku. Kdor priloži še 5 lir, dobi v dar prelepi tretji zvezek Jurčičevih spisov, ki obsega enega najlepših romanov: Deseti brat in ima poleg še povest »Nemški valpet«. Knjižica je obširna in ima nič manj nego 238 strani. Kdor je pameten bo izrabil to ugodno priliko. (Reševalci v Jugoslaviji naj pošljejo Din. 18.—)

Solka M.

Zenitev pijanega Luka.

Burka v treh dejanjih.

OSEBE:

GREGOR BOŠTJANČEK, krčmar.
NEZA, natakarija pri Boštjančku.
LUKA, hlapec pri Boštjančku.
ANTON PREMUR, posestnik.
JOŽE ZAVRH, čevljar.
FRANCA, njegova žena.
FRANCE DEBELJAK, gozdar.
Dr. med. PINZGAR, zdravnik.
OTON, njegov sluga.
CILKA, bajtarjeva hči.
FRANCE PREMC, zasebnik.
OROŽNIK.

PRVO DEJANJE.

(Zavrh, Debeljak, Premru in Neza v pivski sobi Boštjančka.)

ZAVRH: Natoči vsaj že enkrat Premru, kaj gledaš v liter, kakor te le v nova vrata. Mar se ti zdi, da sem zato v krčmo prišel, da bom tvoj svetoblinški obraz študiral.

PREMRU: Zolna! Če imaš danes tako posušeno gobo v želodcu, zakaj nisi tedaj že na vse zgodaj prišel k Boštjančku. (Natoči.) Na pij in napolni tvoje korito. Plačal menda itak ne boš nič, meni se vsaj tako

sanja, da bom moral za ta liter sam odriniti.

ZAVRH: Bogu bodi zahvaljeno, da se ti že rano v jutro take sanje porajajo v glavi. Zelim, da bi se ti ves dan, kajti tacih sanj jaz danes gotovo ne bom imel.

PREMRU: Saj sem uganil že ko sem te opazil za svinjakom žepe na okrog obračati. Si se skrival pred tvojo staro kajnedo, da ne zavoha kam si jo krenil. Sakramiš, če bi te naletela; to bi bil jok in stok v tvojem želodcu. Gotovo bi se ti potem ne ljubilo praznovati svetega ponedeljka pri Boštjančku.

NEZA: Mar misliš, da k nam ne bo prišla njene žabje usta nategavat. Le zapomni si; ako ga ne bo eno uro domov, bo vsa vas vedela, da je pri nas zopet sodni dan.

ZAVRH: Danes je pa res ni treba, ker sem zelo, zelo žejen. Upam, da bom ves dan pridno pil.

PREMRU: (vstane ogorčeno) Bravo fant, jaz te bom pa pohlevno gledal, kako boš v tvoje požiralo vlival, vse sam plačal, in če treba na večer še domu na hrbtu nesel tvoji stari v dar.

ZAVRH: (norčevaje) Odobreno in podpisano! Ti poglej kako čist in do-

ber vipavček je to! Kakor rečeno danes naj bo moj god!

PREMRU: Jutri boš pa krehal in krepaval. Mar misliš, da je zdravo vlivati v se, ta Boštjančkov špirit?

NEZA: Spaka neodrečena ti, kaj se repenčš in zabavljaš. Če ni zate, čemu si se pa tusem priklstil. Pa bi drugam šel.

PREMRU: Prišel sem tusem, ker se mi ni ljubilo pripeljati se, in drugič ker sta me tale dva zvickla. Drugice bi pa danca delal.

NEZA: Ti da bi danca delal? Ne veda, če bi pozabil, da je ponedeljek.

ZAVRH: Molži, molži Neza, kaj se pripravš z njim. Saj je tebi vseeno, če dela ali pa ne.

NEZA: Ni vseeno nel. Le počakaj malo pa boš videl kakšen dirindaj bo kmalu. Samo naj njegova ta stara zanjofa kje da pijeta, pa bo prišla s svojimi orglicami brez sob svirat, da bomo vsi štajerili plesali. Tako bo rjula; da se bo vino v kozarčih trealo.

ZAVRH: Potem je pa boljše, da ga spijemo, da se bodo prazni kozarci treali, kajti meni se vino smili, da trpi po nedolžnem.

NEZA: Pustoba nakazana, molči rajši in ne gobezdaj tako neumno.

PREMRU: Dajta si že mir enkrat obo. Ti Zavrh odnehaš, saj si mandele in tudi dobro veš, koliko metje kravji ropi in babji jeziki.

V nasprotnem slučaju se lahko pripoti, da ti še kako zaušnico prisoli.

ZAVRH: Ek, ek, po tudi tega bi bila Neza sposobna. Prešneto in plosknilo; roko ima že tako kakor lopar za kidati aneg.

NEZA (zaloputne vrata in odide).

DEBELJAK: Kje se pa Luka danes potika, kaj praviče. Njemu se tudi dopade grlo zalivati ob ponedeljkah.

ZAVRH: Oh ponedeljkah pravš, vsak dan reci pa bo prav.

PREMRU: Na vse zgodaj se na ta »kratkega« upravi.

DEBELJAK: Na rodelčke...

ZAVRH: ... heroža s ta grenkim. Zato je tudi zmiraš pijan. Še nikoli nisem imel te sreče, da bi ga treznega srečal.

PREMRU: Saj ni mogoče, če že pijam vstane. Po noči se mu sanja, da pije tropinovec in zjutraj ko se vzbudi, je že pijan.

(Vrata se odpro in vstopi Luka. Pozna se mu na nosu da je šnopar. V roki ima velik kos črnega kruha in usta polne, da jih s težavo premika.)

ZAVRH: Na viš gal! Če se od volka meniš, pa volk pride.

LUKA (počasno). Kasa-j jaz volk, besedo nazaj! Mene so za Luko Svetlina krstili.

PREMRU: To je pa res, da Luka. Zato se ti vedno oči tako svetijo. Ali se še spominjaš s čim so te krstili; z vodo ali žganjem?

LUKA: Ej že vem kam pes tace moli s tvojo leskovino. Toda malo mi imaš oponašati. Jaz si nisem še nikoli ležišča na gnojno iskal, kakor baš ti. Ali se ne spominjaš več, da si se štirinajst dni za trebuh držal, ker te je dekla z gnojnimi vili prebodla, ko si bil v gnojno zarit. Haha, ta vam je bila lepa, kaj! (natakarija) Neza, daj no daj, še meni natoči!

NEZA: Kaj bom natočila, če mi ne rečeš kaj boš pil.

LUKA: Ej po navadi, saj veš kako ne, Nežka. En frakelj ta grenkega no — pa narvedoji frakelji poišči. (Luka spije žganje v enem dušku, da mu v grlu odmeva luk, luk, luk; proti se dečim):

Tristo nebeških granat! Ta pa žre ta. Kot hudicevo olje peče ta kapota Boštjančkova.

ZAVRH: Kaj to tebi, ko bi spil tudi olje iz svetilke in šmir za koleca mazati. Pa kaj boš tam stal! Tu sem k nam prisedi.

PREMRU: Saj res, nam bo kaj povedal. Neza, princsi tudi za Luko kozarac.

LUKA (pripomni Neži): Pa ta velicega veš!

NEZA: Klada, ni treba, da mu praviš, saj te poznam.

PREMRU (natoči): Na plj, plj Luka, pa Bog te živi...

LUKA: ... in Boštjančkovo tvoje ploč (Spije v enem dušku.)

ZAVRH: Da bi to gromaka strela. Kdaj si ga pa zvrnil saj niti ust nisi odprl. No Bog mo varuj tacega želodca. Dosti mora prenesti, pretrpeti in držati.

LUKA (naglo): Cel čeber!
PREMRU: Luka, povej no, ali morda tudi ti prežvekuješ kakor krava?

LUKA: Manj burk uganjaj Premru, sicer tebe prežvečim.

ZAVRH: Kaj se boš jezil Luka. Nič ne maraj; na spij še enega.

(Luka spije vnovič v dušku.)
ZAVRH: Sedi, sedi, Luka, kaj boš stal in tuhtal kakor bi se kam zaljusil.

LUKA: Kaj ti veš. To je moja stvar, in tebi ni treba svetiti za mano.

ZAVRH: A tako? Zeniš se; poglej, poglej, duša kršanska; pijani hlapec Luka se ženi. To nam moras povedati, če hočeš, da pridemo na ohoet. Neža, daj še en liter, saj ne greš še Premru, kaj? Le plačaj še enega, saj morda ne bom ves dan pil, tako me ne bo treba domu nositi. Luka nam pa tudi ne sme od žoje skoprnati.

LUKA: Zakaj ne bi pil ves dan? Saj imamo v naši vasi vendar danes poudeljek. Ako bi bili v Ameriki, potem bi bilo kaj družega. Imeli bi šele četrtek ali celo sredo.

DEBELJAK: Oh, kako si ti salamensko zarukan Luka!

LUKA: Ho-ho, le počasi s takimi častmi; sicer pa tega ne verujem, če ravno pravijo vsi, da sem zarukan.

DEBELJAK: Kakšen si pa, ko take oslarije govoriš! Mar misliš, da če ne gredo vse ure na svetu enako, da radi tega tudi dnevi ostajajo nazaj. In če ne gredo vse ure enako je vzrok ta, da vshaja solnce v nekaterih krajih prej, v drugih pa pozneje. To pa zato, ker se zemlja okrog vrti.

LUKA: Vidiš bedak, kako govoril! Pa praviš, da sem jaz zarukan. Če misliš, da se zemlja vrti, tedaj tvoji možgani ne ležijo pravilno v tvoji buči. Ti se hočeš menda prištevat onim učnjakom, ki so v pijanosti zemljo študirali. Kajpada, županov sin si, pa misliš da vse veš in znaš, pa ni tako. Ni ti tega ne veš, kdo je bil tisti inženir, ki je bil enkrat tako pijan, da je hotel po lestvi v nebesa. Pod nogami se mu je vrtilo, pa je takoj naznanil, da se zemlja vrti, ta tepec! Ampak to ni res! Kaj naj pa jaz porečem, ko se vsak dan pod menoj vrti. Včasih hitreje, na desno, včasih pa počasneje na levo, po dolgem in počez. Če bi jaz vse to naznanil, bi me gotovo za največjega učnjaka proglasili. Se na, kancelnu bi oznanili mojo brihtnost. Da je laž, da se zemlja vrti, spoznaš tudi po tem, da se ni še nikoli slišalo, da bi se kak narod v morje na glavo zvrnil.

DEBELJAK: Steboj se ne bom prepiral o tej stvari, ker si v resnici prekušten.

NEŽA: O sveta nebesa, na pomoč, tvoja žena prihaja Zavrhl! Boljše bi bilo, da bi strela iz jasnega neba udarila v vodo.

(Premru in Zavrhu urno zbežita v skrivališče; vstopi prijazno Franca, žena Zavrha.)

FRANCA: Neža, ali ni tukaj Jožeta? A tam le so pijanci! Kje je pa Jože, Debeljak. Ga nisi videl? (Kazajo na Luko.) Gotovo ga je tale bedak kam zapeljal. Salamenski potepuh žganjarski!

LUKA: Jezik za zobe, babal! Kdo je bedak? Saj nisem tvoj mož ka!l! Kako si le upal to zblekniti! Poberi se kričač babji, če ne sem primoran vse vino iz litra izpititi, da ti ga v glavo zapodim.

FRANCA: Jezna sem, ker sem mislila, da si ga kam zavlekel kakor po navadi. Za enkrat ga tukaj ni!

LUKA: Čemu ga potem iščeš če veš, da ga ni.

FRANCA (Debeljaku): Ti ga tudi nisi videl?

DEBELJAK: I kedaj ga bom videl, ko je komaj minuta potekla, odkar sem prišel.

FRANCA (kazajo s pestmi proti Luko): Oh če ga iztaknem; vse kosti mu polomim.

LUKA (stopaje ritensko proti vratom boječe): Nič no kaži pesti ne Franca, saj vsocno verujem.

FRANCA (Debeljaku): Mi daš malo piti? Tako sem žejna, da niti dihati ne morem.

LUKA (še ojunaci in stopi nazaj k mizi): Tega vina pa že ne boš žrla, ga je plačal Zav...

DEBELJAK (ga sunce): Osle!

FRANCA: Kdo, osle!

DEBELJAK: E kaj osel, Zavidovec ga je plačal, ko je šel s Premrcem v gozd po hlode.

FRANCA: Bom že videla če je res. A gorje tebi Luka, če ga tu najdem, ko se nazaj povrne! Z Bogom Nežka! (Odide.)

DEBELJAK: Bog te nesl kam za vedno. (Premru in Zavrhu se vrmeta k mizi iz skrivališča.)

DEBELJAK: Sta videla! Ta butec bi vaju kmalu izdal. Dobro, da sem popravil, drugače bi začel napovedan sodni dan.

(Dalje prihodnjt.)

Še enkrat dopisnikom „pravijo.“

Mnogi se jeze, ker jim njih dopise spisano s svinčnikom, uredniška cenzura brez pardo na zmeče v koš. Prihajajo spisi, ki so vredni, da se jih pošlje kot znamenitost v Rimski muzej. Pisani so tako, da jih nihče ne razume; brez vsake satire in humorja, na najlepšem parfumiranem papirju, s svinčnikom in takimi črkami, da se lahko vzame vsako drugo besedo za Yokohamo. Približno tak je tudi sledeči »pravijo«, katerega pisec nas z dvignjenimi rokami naproša, da ga priobčimo. Prvi urednik je že zamahnil z roko, da ga potisne na dno slavnega koša, a drugi je naglo zgrabil to znamenitost in jo za šeenkratni vzgled probčil identično, kakor je dospel, a ne na uredništvo Čuka, ulica Carlo Favetti 9, temveč na gospoda, trgovca s kolesi in šivalnimi stroji, ki se v resnici

imenuje Elija Čuk, samo, da ta poslednji ni na palci, temveč na trgu Cavour. Kakor nočeno, da mu vstrežemo in podamo še en vzgled izmed stoterih, svo Vam dopis: (Glej izjavo na VII. strani.)

MARK TWAIN KOT VOLILNI KANDIDAT.

Mark Twain ni bil politik, ampak ameriški humorist. Morda je iz same zabave nekoč tudi kandidiral pri volitvah, ali pa so ga prijatelji prepričali, da bo on najboljši poslanec Zedinjenih držav. — Kratkotomalo na volilni listi je bil. Hodil je po shodih, kjer ga je kazala njegova stranka kot medveda in je govoril. — Imel je mnogo vnetih poslušalcev, imel je pa tudi nasprotnike, ki so mu v listih in na shodih naštevali ogromen register grehov. Mark Twain niti ni poznal vseh pregreh, ki so ga dolžili. Bilo je strašno. Ko je bil še čisto majhen, je zliil oko svojemu tovarišu, kot dijak se je sramoval očeta, mater in tete, ki so ga prišli v mesto obiskat. Ženo je redno pretepal (dasi ni bil oženjen.) Vdeleževal se je (v možganih nasprotnikov seveda) spiritističnih sej, (dasi se je v spiritizmu imel toliko pojma kot štiriletno dete.) Poneveril je ogromno vsoto, (kdaj in kje, tega ni nihče navedel.) Oslepil je brata za dedščino, (dasi ni imel brata in tudi nikoli ni ničesar podedoval.) V nekem intimnem pismu, (ki ga je pisal pred desetimi leti), je imenoval volilce backe. Od stranke, pri kateri kandidira se je dal podkupiti za ogromno vsoto. Kratkotomalo, od detomora do očetomora so ga dolžili vseh zločinov. Mark Twain pa je vztrajal in ni stopil iz volilnega boja.

Toda, kar se je nekoč zgodilo, je bilo pa tudi zanj odveč.

Bil je na volilnem shodu. Ko je bil v največjem ognju svojega govora, v katerem je pobijal klevete nasprotnikov, so se naenkrat odprla vrata, skozi začudene volilce pa se je prerila kopica umazanih in raztrganih otrok, ki so se oklevali Mark Twainov nog in ga klicali:

»Ata, naš ata!«
To sredstvo je pomagalo. Mark Twain si ni hotel napraviti očetovstva tolikih nezakonskih otrok, vzel je klobuk in zapustil shod ter politično življenje enkrat za vselej.

NI POROČENA.

»Me veseli, da Vas vidim. Kako gre Vašemu možu?«

»Nisem poročena, gospod!«
»Tako, tako; potem je Vaš mož še samec.«

VSEENO JE NEVARNO.

»Zunaj čaka neki gospod na Vas.«

»Ali ima v rokah kak račun?«

»Ne.«

»Potem ga ima gotovo v žepu. Vrzite ga po stopnjicah.«

PRAVI VZROK.

»Gospa Čičigaj je videti zelo trudna.«

»Da, ker nikoli ne spi. Njen mož namreč govori v spanju in ona pazi vedno, da se kdaj izdu.«

V GOSTILNI.

»Toda, čujto, Vaša hrana je pa nekaj strašnega. Kje je natakar?«

»Je ravno šel v drugo gostilno — k kosilu.«

NERODNO.

Gospod (kuharici.) Zakaj ste povedala moji ženi, kdaj sem prišel domov.

Kuharica. Saj nisem nič povedala. Dejala sem samo, da sem tako zamišljena kuhala zejutrek, da nisem pazila, koliko je bila ura, ko ste prišli.

SOVRAŽNIK TOBAKA.

Sovražnik tobaka govori na nekem zborovanju: »Vi greste v tobakarno, položite denar na mizo, dobite zavitek cigaret, toda dobite še mnogo več. Temu sledi pivo, vino, žganje...«

Glas iz občinstva: »Kje stane tobakarnar?«

PRILOŽNOST.

»Zakaj ste ukradli zapestnico iz zlatarjeve izložbe?«

»Bog pomagaj! V oknu je bila tablica z napisom: Izrabite lepo priložnost! Temu lepemu vabilu se pač ni bilo moč goče ustavljati.«

LISTEK.

7

Konfuzelj v Benetkah.

Ponatis iz Gorice 1906.

Lord je Konfuzlja tiščal in stiskal k sebi, da so mu kosti pokale, a tudi Konfuzelj je Angleža držal čez pas in ga skušal treščiti ob tla. Toda to se mu ni hotelo posrečiti, kajti nasprotnik je bil močan kot lev. Dolgo sta se ruvala in pehala po zvoniku sem in tja, a tako previdno, da nista nikdar zaletela v ograjo, ampak vedno iz enega obzidanega kota v drugi.

Naposled je Konfuzelj Angleža tako zasaknil, da je nekoliko odletel in zadel z nosom ob zvonov rob.

Hipoma je bil ves krvav.

»Auööö« je zatulil lord kakor prejšnji dan na lidu ter izpustil Konfuzlja.

Konfuzelj uporabi to priliko in jo večdi po stopnicah nizdol, Anglež pa za njim, tuleč v enomer: »auööö, auööö« in kričeč, naj Konfuzlja pri- meje.

»Me ne dobiš več v pest, ne, krota angleška«, je odgovarjal Konfuzelj in bežal na vso moč.

Pritekla sta v sakristijo in v cerkev ter se podila in kričala, da so se vsi ljudje, ki so bili notri, prestrašili in gledali, kaj bo iz tega prizora. Konfuzelj je drl naravnost k svoemu čolnu, Anglež pa za njim.

Bil mu je že prav tik za petami, in ko je Konfuzelj skočil v čoln, je lord zamahnil s pestjo, da ga lopne po hrbtu; ali ni ga zadel, bilo je namreč že prepozno, ker se je bil čoln že odmaknil. Lord Wilson je vsled tega izgubil ravnotežje in se prekučnil po glavi v morje.

Ko je Konfuzelj to zapazil, je kar triumfiral samega veselja ter kričal:

»Aha, sem te, longin angleški, si videl, tepec, sedaj imaš; le tepl se, če hočeš in če moreš, z menoj se ne boš nikoli več, če Bog da, ne.«

Lord Wilson se je sam in s kaj spretno nagloščjo skobacal zopet iz vode; in ker ni mogel Konfuzlja več doseči, se je zadovoljil s samim žganjem.

Bil je tako moker, da je vse curljalo z njega in kotletti so se mu vle-

gli po licih, kakor da bi bili prilepljeni in namazani s smolo.

Konfuzelj je velec svojemu čolnarju veslali in hiteti na vso moč, da izgineta Angležu čim preje iz pred oči. Med potjo mu je povedal vso afero od početka do konca.

»Slabo se mi je godilo in vso pot sem imel smolo«, mu je zatrjal, »a od kar sem plačal tisto sv. mašo, se mi je obrnilo vse na bolje. Bog se je sprijaznil z menoj in mi poslal prijatelja Vikča. Koj na to mi je dal onega Angleža v pest, za kar sem ga v »giardini publicie« tako srčno prosil. »Da bi bili vi videli, prijatelj« je lagal Konfuzelj, kako sem to šlevo nazarensko premikastil v zvoniku.

Zdrobil sem mu bil palico na tisoč koscev in z golo pestjo sem ga bil treščil po nosu, da je kar počenil. Dobro, da mi je všel, sicer bi mu bil izpullil še kotlete.«

»Kako všel« se zavzame čolnar, saj ste vendar vi tekli pred njim in on za vami.«

»Vi tega ne razumete, ker se ne znate tepsti«, mu pojasni Konfuzelj nekoliko v zadregi. »To je bilo tako: najprvo sem ga bil pošteno naklestil,

potem sem pa zbežal, da me ne »retirajo«. Seveda je potem on drl za menoj in kričal, naj me primejo, saj ste slišali, kaj ne?«

»A aha, je že moralo biti tako«, je potrdil čolnar, boječ se zamere.

Kmalu sta se pomečala med druge čolne in izginila v stranskih kanalih. Čolnar je bil vsled tega naglega vesljanja ves znojen in tožiti je pričel, da ga strašno žejna.

»Prav imate«, povzame Konfuzelj. »Moje grlo je tudi suho. Kaj hočeva storiti?«

Čolnar si ni dal ponavljati Konfuzeljevih besedi dvakrat, ampak ustavil je čoln ter naročil iz hotela »Luna« zahtevane buteljke.

»Kaj eno, dve, nič, šest jih prinesite. Današnji dogodek in dan je treba praznovati kakor se spodobi. Kaj takega se ne pripeti vsak hip.«

Pivo je bilo dobro in mrzlo kot led, a tudi drago, da je Konfuzelj milo pogledal proti nebu, ko ga je plačal.

Izpila sta vsak polovico. Konfuzlja je hmeljev sok zapustil slabe spomine in to najbrže radi tega, ker sta popreje pila z Vikčom

Pijana „Kamela.“

Lep špas zapletk je dopri nesla neka kamela na Pariškem tlaku. Ta ladija puščave je bila last nekega turčina, ki jo je vodil na okoli za svoj zasluzek. Toda njen gospodar je premalo pazil nanjo, vsled česar je ona prirejala neumnosti na lastno pest. Najprej je vznemirila konje cestnega omnibusa, ki so skočili v stran. To je provzročilo »karambol« z omnibusom in polnim vozom oglja, ki se je zvrnil v jarek in pri tem močno zadel v drugi voz, ki je vozil steklenice vina. Steklenice so popadale na tla in vino se je bliščalo v solnčnem svitu na cesti. Voznik, ki je padel z voza v lužo vina, je krepko srebal tekočino. In ko je kamela to videla je pristopila in vse vino popila. Ljudje so se zbrali naokrog in tudi policija je prišla in aretirala kamelo z njenim nepaznim gospodarjem vred. Kmalu nato pa se je pokazal vspeh zavžitega vina kamele. Coptala je sem ter tje, kot pravi pijanec, tako, da je bil ves promet v mestu ustavljen. Tresla se je po vsem životu, ko so jo na splošen smeh peljali na policijo. Toda vrata, kjer so vstopili navadni ljudje so bile prejemajhne. Odprli so druge večje, ki so bile navadno zaprte. Kamela se je naslonila na zid kakor pravi uničen pijanec. Zavedla se je šele, ko ji je nek usmiljen gostilničar ponudil liter vina, nakar je vstopila v zapor in se tako močno zvalila na steno, da se je ta podrla in vso policijsko komisijo zmečkala. Požarna bramba jo je nato odpeljala v bližnji hlev, da se je prespala svojo pijanost, kajti če bi jo še k županu peljali bi pomečkala še njega in vse starešinstvo.

PODOBNOST.

»Danes sem videl moža, ki je Vam tako zelo podoben?«
»Za božjo voljo, saj mu vendar niste vrnili onih 20 L, ki sem Vam jih bil posodil pred 14. dnevi?«

NEMOGOČE.

»Natakar! Dve jajci! Tri nimate kuhati! Toda, naglo! V dveh minutah gre vlak!«

vino. Nekaj je pa moralo vplivati tudi tisto guncanje in kolebanje, ki ga je provzročal plavajoči čoln; in tega Konfuzelj ni bil vajen.

Skratka, pravi uzrok ni dokazan, pač pa je dobro znan učinek, ki se je pojavil v tem, da se je našemu znancu biciklistu dvakrat neznanosko sporegnilo in zakisalo po grlu in zdelo se mu je, kakor da so se zopet oglasile one kumare iz Viška.

Nato so zaplesale pred njegovimi očmi cele Benetke z vsemi hišami, palačami, trgi in kanali vred.

Zvonik Sv. Benedikta se je hotel vkrcati na neki parnik in se preseliti na Lido.

Konfuzeljeva glava se je skesano nagnila na prsi. V želodcu ga je grozovito tiščalo in sopsti jo začel silno težko.

»Jaz umrjem« je zastokal. Toda Bog se ga je usmilil in ni ga hotel poklicati v takem stanu pred se, pustil je raje, naj Konfuzelj obračuna na pregreho s svojim žolodcem.

Ta je pooblastilo sprejel in prisilil gospodarja, da je nemudoma odložil vino, »risotto da Venezia« in vse tri

Pogleda mu rokó, če za poslanca bo...

»Jaz čul sem, da poveste, lahko prihodnje dni. Je morda čast poslanca izbrala usoda mi?«

»Ta vrsta tu pomeni, da mož ste slavnoznan, zaslug imate polno, ste naših društev član.«

»In drugega orakelj prav nič vam ne pove. Bodočnost rad bi vedel, ta bila bi zamé.«

»Bodočnost je še temna; ta črta tu počez, pomeni nekaj vendar, tajiti ni, zares.«

»Zaveso odgrnite, je nekaj za temo, pogumen sem, poslušam, če tudi bridko bo.«

»Ta črta tu ob strani odgrinja temo zdaj, še čaka vas poslanstvo, katero, sam Bog zmaj!«

»Je upanje veliko, na to posebno čast, je še katera črta, ki daje to oblast?«

»Tu črtic je še mnogo in gubic še nebroj, volikev vaših morda to kaže silen broj.«

»Življenjske moje sanje spolnjujejo se zdaj; postanem li minister, li podminister vsaj?«

»So prsti naši dolgi ministersko tako, da dvoma ni nad tem le, da takega kaj bo.«

»Še morda zlezem višje, kot je Benito bil, povejte, brž povejte — da šesti je april!«

»Če vstali tisto jutro le spravo ste nogo, nosili boste lahko — še — kronano glavo....«

ŠIRITE ČUKA NA PAL'CI.

buteljke piva še predno je kaj prebavil...

Ko je Konfuzelj to stobil, le žal, da mu je vse padlo v kanal, je upornik odnehal in se zopet udal. Konfuzelj pa se je Bogu zahvalil, da se je vse tako srečno izteklo in da se mu je tako hitro povrnilo izgubljeno zdravje.

Nato ga je čolnar odpeljal pred neko prodajalnico steklenin, katero je ustanovil sam dr. Salvisti; tako so vsaj trdili njegovi nasledniki, kazoč Konfuzelju aliko njihovega pradedca.

Konfuzelj jim pa tega ni hotel verjeti, ker je pradedov nos močno diferenciral z nosovi njegovih »naslednikov«, zadnji so bili namreč preveč podobni številki 6 in premešeni.

Sicer pa so bili ti ljudje nad vse prijazni.

Klanjali so se mu z velikim spoštovanjem in ga povabili v prodajalnico, trdeč, da lahko vstopi in si vse ogleda, ne da bi moral kaj kupiti ali plačati kako vstopnino.

In kakor hitro je vstopil, so prižgali celo vse električne luči, ki so se nahajale v prodajalnici, tako da

je Konfuzelju valed bliščočega se stekla in presvitlih luči kar jemalo vid.

S čudovito zgovornostjo so mu razkazovali vse dragoceno stvari, ki so jih imeli na prodaj in pri vsakej so mu povedali ceno ter zatrjali, da znajo vsako reč tako fino in izvrstno zaviti, da človek lahko prepotuje vso Evropo brez skrbi, da bi se mu dotična reč pokvarila ali zdrobila.

»Ne boste me opcharili, ne, Abrahamoviči, vas poznam«, je godrnjal Konfuzelj sam s seboj, ker so mu je zdelo vse predrago. Vsled tega ni hotel kupiti ničesa. Sicer pa ni to Dr. Salvistijevih »naslednikov« prav nič pripravilo ob prijaznosti, ampak ostali so uljudni in zgovorni navzlic Konfuzeljevega trdosrčnega sklepa.

Ko si je vse ogledal, se je hotel še nekoliko pošaliti z njimi s tem, da jim je rekel:

»Sedaj pa srčna hvala za prijaznost, velečenjeni nasledniki alavnega pradedca Dr. Salvistija! Ohranim vas vedno v spominu in koder bom hodil, povsod in vsakemu priporočim, naj si ogleda, kadar pride v Benetke, vašo imenitno zalogo, kjer ni treba ničesa kupiti.«

Pust v Trčmunu.

Ljetos u Tarčmunu se je zgodila adna tajšna, de dokjer bo svjet je ne pozabjo. Njeksne maskere, ne vjen al gor z Mašer al taz Čeplesišč, so šle na Tarčmun zbjerat jajca an klobase, an kadar so ble bliz vasi, so zgaledale ta pred sabo pet čarnih hudiču s palcami v rokah. Nje trjeba guorit, de so zbjedjel ku snjeh, an de marzu puot jih je oblju. Tajšno jamanejkanje, tajšno žegnovanj, tajšne grivinge so nastale med telemi Mašerci al Čeplesiščani, de telih pet buozih čarnih zluodju se je lotu tajšan strah, de so začel teč gor po brjegu ku pet zejcu pred stuo psami. Kadar so tuole vidli tisti omaskerani puobje, so se no marc potolazli, pa sarcé jin je le naprej tuklo takuo, de njeso vidli ure za prit tah judem.

Kadar so paršli u Tarčmun, so šli le naraunost u faruš an vsi prestrašeni an zgrivani so povjedal gaspuodu, kaj se jim je bilo zgodilo po pot. Gaspuot nunac jih je tolažu an, de ušavajo kuražo, jim je parnessu pit to narbuojs vino. Oni pa so pustili gaspuodu nuncu vsih 25 franku, ki so bli ušafal' po hišah, za adno sv. mašo za zahvalit Bogá, de je uslišu njih grivinge, an so ga tud' prosil, de naj oznani u cjerkvi, de nikul vič se ne bojo maskeral.

Jest pa, potlé k'san lepou pobaru, kakuo so se zgodile reči, san teu poknit od smjeha. Tistih pet zluodju njeso bli družga ku pet turisti (al piništu) dol z laškega. Ki so šli naše breguove gledat. Naši puobje, ki njeso še nikul vidli judi z čarnimi bargeškami, z čarno srajco an kapo, so tjel reč, de so zluodji; pa tisti turisti, kadar so čul tajšno jamanejkanje an tako žegnavanje, so tjel reč de so zaljezli med kajšne Indjance. An takuo, ti parvi pjani od batude, ti družpa od vina, so tjel cažat od strahu.

Petar Matajurac.

HLADEN.

»Vaš mož je zopet hladen ostal, ko so po noči vlomili tatovi v vašo hišo?«

»Kaj samo hladen? Leden — tresel se je po vsem životu.«

»Naslednik« mu podado roko drug za drugim, se mu priklonijo skoro do tal in najstarejši med njimi segne celo v žep po listnico ter privleče iz nje ličen listek s podobo Dr. Salvistija, na katerega zapiše nekaj nerazumljivih črk ter ga vroči Konfuzelju z opazko, naj se oglasi pri kasirki, ki je sedela tik vrat.

Konfuzelj se namuzne in ga sprejme, misleč, da dobi še kaj nagrade. Stopi tedaj h kasirki in ji da dotični listek.

»Signore paga dieci lire (gospod plača deset lir)« se oglasi kasirka, prejemši listek ter veli Konfuzelju, naj denar odšteje.

»Ha, ha, ha, ha.« se zakrohóč Konfuzelj, »saj nisem kupil ničesa, ni vrag, gotovo se motite.«

»Kaj šec, odgovori kasirka, »da niste ničesar kupili, to vem, ali plačati morate razsvetljavo in razkazovalce.«

»Saj ste rekli, da je prost vstop.«
»To je res, ali to, kar sem vam ravnokar povedala, je treba plačati, žlahtni gospod.«

Razgled po svetu.

Polilni shodi.

On. Mussolini je razpisal politve v dobi, v kateri ni živel iti sam Tutankamen. V dobi radiotelefona. Danes je dovolj n sam govornik za vso Italijo. Ljudje se zberó v vsih mestih Italije, pa lahko čujejo polilni govor iz Rima. Lahko čujejo tudi doma na postelji in čujejo potom tega telefona govor, na katerega lahko ploskajo ali pa ne. Še več! Govoriti počejo celo s zvezdnimi prebivalci Marsa, ko jim ti vržejo z neba besednjak njih jezika. In ker tega besednjaka še nimajo, nameravajo nesti prihodnji avgúst na vrh visoke gore vesikansko zrcalo. Takrat bo menda Mars tako blizu, da se mu bo lahko zakričalo: — ko tega, daj nam tvoj besednjak! Oddaljen bo za 56 milijonov kilometrov, a njegovi prebivalci se bodo v našem zrcalu gledali, ali pa si bodo lahko mislili, da je ta ogromna svetloba znak pogovora z njimi.

Zejni Amerikanci.

Da je Amerikanska vlada napovedala neizprosen boj alkoholu, vedo to že zajci v hlevu in ptiči na strehi. Amerikanci pa vseeno pijejo »šnops«. Organizirali so veliko družbo »kontrabantarjev«, ki imajo na razpolago najhitrejše avtomobile z vso praktično pripravo, da policiji uidejo, ko jih na meji preganjajo. To se zgodi najrajši na nevarnih ovinkih ali preko katerega mosta.

Pritrjen imajo posebni kofarji, v katerem je glicerín in druge smrdljivosti. Ko so jim že za petani, pritisnejo na gumb, nakar se vali za njimi tako dušljiv in gost dim, ki ga provjroča ta mešanica, da preganjanci pocepajo v vodo ali pa se s svojimi motorji strklajo po bregu navzdol. Ako pa ne dobi prebivalstvo redno svoj šnops, tedaj pije tudi parfum in druge slične tekočine.

Če bi bili kranjski škornji!

Princezinja Nagako na Japonskem, se je pred kratkim poročila. Predno je blagovolila podati se v avtomobil, so ji morali natakiniti na njene kratke nožice ceremonijalne sandale. Pri tem poslu je bilo navzočih dvanajst diplomato, ki so kleče natikali majhno čevljarstvo umetnost. Morali so biti pač jako majhni. Ko bi bili kranjski škornji, bi gotovo ne bilo muke in tudi prsti jo ne bi boleli.

Svetovne tekme.

Ekonomija niti v Italiji ni dosegla tak višek kakor svetovne tekme. Nekdaj smo se zadovoljili s kako konjsko dirko, prešičerejo ali kaj sličnega. Danes pa že tekmujejo na različne načine. Na Dunaju je Gletzman tekmoval v stradanju. Ravno ko se je dobro bresiral v tem in navadil biti 6 dni brez jesti — je poginil. Nek baron pa si je pustil roke privezati na držalo avtomobi-

Šesti april ga je dobro navil...

Katera noga mu je zdaj prava, to ne ve. Mogoče, da je desna, mogoče leva je.

A včasi usodna misel človeku zadnji dan se porodi v možganih, ko mislil je zaman.

Zdaj sanja, misli roje, na svoj poslanski stol, ga muči rajska misel, ga trapi bolje in bolje.

Vedno bolj nemiren je mož naš Pepe Brill, oh še ni konec marca, še šesti ni april.

Je kupil nove hlače, je kupil nov klobuk, nikoli ni še trpel peklenških takih muk.

Je res, da mu Slovenci zdaj hodijo na pot, saj tudi on zna reči, »kudič« in pa »kospot.«

la in vozil neprestano 48 ur. Če je tudi spal med tem časom, kronika ne pove. V naši moderni državi so na dnevnem redu tekme ženske lepote. Pred 14 timi dnevi so dobile štiri take metuljke nagrade. Ona ki je konkurirala za najlepše noge, je dobila 12 parov rokavic. Druga ki je konkurirala za najlepši hrbet, je dobila 12 parov klobukov. Tretja je konkurirala za najlepše roke, je dobila 12 parov nogavic. Četrta, za najlepši obraz, je dobila 12 zabojčkov barv. Sedaj pričenjajo tekme iger Turandot in Tutankamen. V kratkem pa bo razpisana tekma ženske grdobe. Nagrade bodo: 1. za najopičiji obraz; 2. za najbolj klobasaste meča; 3. za najbolj zgrbančena in kostmi štrleča stopala; 4. za najdaljši jezik. Čuk bo poslal par lepotic dopisnic iz svojih »pravijo« na razstavo.

A nič kaj ne diši mu zdaj vseč volilni boj, čemu ga ne imenujejo poslancem v Rimu koj.

Po noči samo sanja: predsednik je, zvoni, on niti vse države med prsti zdaj drži.

In bič drži med prsti, in žvižga ž njim: kioht! da čuje tam z levece posmeh in pa ropot.

Tu kvišku Brill naš plane, da ljudstvo pokori — se s postelje prevrne in že na tleh leži.

Usoda ti nesrečna, da vstal ni zdaj z nogo, kar bilo prorok'vano, po vodi zdaj je šlo.

Pogleda tja na steno, že šesti je april; nesrečno ga prevaril, je strašno ga navil.

Plesne čudovitosti.

Fanatične, aristokratske plesalke, so si umislile zopet nekaj novega. Na plesu, ki traja do ranega jutra, si premenjajo obleko, ko so se iste naveličale. In sicer na sledeči način. Neki slikar po imenu Snits, čaka v garderobi gorke plesalke, ter jim v četrt ure s svojim čopičem obleko popolnoma spremeni. Ni izključeno, da bo ta Snits morda krila v hlače spremenil, ako bo nadaljeval svojo karijero.

Zavarovani šolenčki.

Louise Groody, koketna plesalka pa ima drugo znamenitost. Da se tem bolj prikupe slavnemu občinstvu, ki med plesom meče poljube na oter in po plesu večerjo in šampanjca plačuje, nosi na svojih nožicah šolenčke, ki stanejo 25.000 lir. Dasi so pri zavarovalni družbi proti tatvini zavarovani, jih vendar postrežček nosi po plesu v kovčku na

dom, katerega spremljata dva detektiva.

Škoča, da ni tankaj tržaških umetnikov s tatov.

Spilka M.

VEDNO TOČEN.

Za časa vojaških vaj so ruščini zmagali nad plavimi in zasidli triumfalno neko vas. Po ročnik je takoj tekel na pošto in v vsej naglici zabičil brzojavnemu uradniku: »Mi smo zmagali nad plavimi in zasidli vas. Ne prejemanje nikakih brzojavov od plavih, temveč smatrajte se za mrtvega in pošto pogorelo.«

Nato je urno stekel ven in pustil uradnika z odprtimi usti.

»Ne več sprejemati brzojavov«. Čemu, zakaj?

Ne bo nič iz tega! Boljšo je, da se prepričam.

Takoj je brzojavno vprašal svoje ravnateljstvo:

»Pošta pogorela — jaz mrtev, prosim navodil.«

POJASNILO.

Služabnik je krtačil na hodniku gospodarjevo suknjo. — Predstavil se mu je mlad mož in izročil pismo za gospodarja. Služabnik je pismo takoj odnesel svojemu gospodu. Ta ga je odprl in čital:

»Ako se posreči, je dobro; ako se ne posreči — potem potrpljenje.«

»Kaj to pomeni Zvan? Pojdi in pokliči mi prinašalca, da p... jasni.«

Služabnik se je takoj nato povrnil in dejal:

»Se je posrečilo, kajti odnesol je suknjo s hodnika!«

DRENIKOV SLAMNIK.

Drenik je prečital vse jedilne liste, misleč, da čita »Il Piccolo della Sera«. Dvignil se je, da odide, a ni našel svojega slamnika; zato je vprašal takarja:

»Ste videli morda moj dežnik — ne slamnik sem mislil reči.«

»Saj je tu pod mizo gospod profesor.«

»O jojme mene! Meni se je pa zdelo, da je to pljuvalnik, ker sem ves čas notri pljuval.«

VEDNO V POKLICU.

Znamenit zdravnik je radi velikega navala pacientov odredil, da se morajo isti v pred sobi sleči, da ne bo nepotrebni zamud.

Nekega dne stopi predenj čisto črn ogljar.

— »Pojdite ven in slecite se!«

Ogljar uboga in se kmalu prikaže zopet, topot v Adamovi obleki.

— »No, kaj vam manjka?« ga vpraša zdravnik.

— »Nič, gospod doktor pripeljal sem naročeno ogljole.«

KAJ JE HUIJŠE?

Neka starejša operna pevka je dejala zdravniku: »Čuj te, gospod zdravnik, ali je še kaj huijšega nego to, če pevka opazi, da je začela izgubljati glas?«

»Da, gospodična, še huje je, če tega ne opazi.«

Avtonomist piše.

PISMO IZ S + H.

Dragi Čuk!

Centralist, ki Ti je zadnjič pisal, me je opozoril, da se je v mojem zadnjem pismu en S v nadpisu po pošti izgubil in sem mu komaj dopovedal, da smo se od onega S—a fakorekoč skoraj malodane do cela ločili in da ga zato nalašč nisem zapisal.

Ker mi Slovenci dosedaj še nismo imeli lastne državnosti ali državne lastnosti, se bomo zaenkrat oslonili (pa ne po slonovski!) na Hrvate, ki imajo že svoje državno pravo, dočim je bilo pri nas državno in naddržavno vedno vse narobe. Sicer bodo morali Hrvati tudi še nekoliko barantati za svoje pravo z Balkanom, ki ga jim hoče pouzmati, a to barantanje bo kmalu končano in potem, ko bodo dobili svoje pravo v izključno posest, potem, pravim, bodo ti srečni Hrvatje lahko ležali cel dan na hrbtu in držali vse štiri od sebe in pri tem dobro živeli od svojega prava. To Ti je roba, to državno pravo! Kakor tista kost, ki jo Brici posojajo drug drugemu za mineštro! Bolj ko se kuha in gloda, bolj okusna in mastna je! To je tembolj čudno, ker je državno pravo najmanj 1000 let staro in so ga bili Hrvati pred več sto leti skrili v podstrešje, da bi ga jim Madžari ne ukradli, in so ga šele pred nekaj leti spravili zopet na dan, ko se ni bilo več bati madžarskih tatov. Zato so mnogi mislili, da je morda splesnilo ali se drugače pokvarilo, pa Hrvati so tukaj ugotovili, da je popolnoma nepokvarjeno. Je pač to državno pravo čudodelen stvar, ki velja za vse čase in kraje, je vedno moderno in pred njim skopnijo liki sneg vsi kapitalizmi, socializmi, komunizmi, centralizmi in vsa takozvana socialna vprašanja in meščanski škrici in gigerli se po njem spremenijo v prave pravcate seljake. Sicer pa ni nikako čudo, da imajo samo Hrvati take čudodelne stvari kakor je njih državno pravo, saj so šujtni in iznajdljivi ljudje, da jim jih ni para na celem svetu. Šele njim se je posrečilo dokazati, da je 1 več kot 3 in da Svetopolk svojih sinov ni učil, kakor se je mislilo dosedaj, da je eno palico lažje zlomiti kakor tri palice skupaj, marveč ravno nasprotno. Sploh menda Bog sam je izvolil Hrvate, da delajo državniške poskuse in da predvsem udeležijo človečansko republiko v blagor in odrešenje vesoljnega človeštva. Pri tem jih bomo podpirali tudi mi, ki smo idealni ljudje, tako idealni, da navadno nič ne gledamo na lastno, ampak izključno na tujo korist. Če se nam posreči ustanoviti človečansko republiko, potem je slava Slovencev zagotovljena. Morda bomo pri tem trpeli kako škodo, ali hudega najbrže ne bo, če bi pa tudi mi sami poginili, bo naša čast

in slava v svetu tem večja. Saj je znano, da so mnogi pesniki, slikarji in drugi imenitni možje poginili od glada v boju za svoje ideale, a po smrti jih je svet šele spoznal in jih radi njih trpljenja tembolj slavi.

Razmejitev s Srbijo bo lahka stvar, pa to je predvsem hrvatska zadeva. Da pripadejo naši slovensko-hrvatski seljačko-chlovečanski republiko vse dežele, ki so bile prej pod Ogrsko in Avstrijo, se razume samo ob sebi. Prepričan bi utegnil hastati le glede nekdanje Srbije, ker se ni popolnoma ugotovljeno, ali je srbsčina hrvaščina ali pa hrvaščina srbsčina. Srbi so si, kakor pravijo Hrvati, nalašč prilastili jezik, ki je skoro enak hrvatskemu, tako da morajo tam doli ob Savi, če se hočejo medsebojno malo ozmerjati, najprej iti gledat v krstne bukve, ali je kdo vpisan s cirilico ali latinico, da si potem lahko brez skrbi rečejo »hrvatski prasec« ali »srbska svinja«. Sicer se je pa v zadnjem času položaj tudi glede Srbije izpremenil nam v korist. Naš Stipica namreč pridno obiskuje na Dunaju tisto učeno knjižnico in se mu je s pomočjo italijanskih časnikarjev, ki ga pridno podpirajo v boju za hrvatske koristi, posrečilo iztakniti neke stare papirje še iz tistih časov, ko je bilo vse resnica, kar se je zapisalo. In na teh papirjih stoji črno na belem, da Srbov sploh ni in da so tisti ljudje, ki smo jih dosedaj navadno imenovali Srbe, v resnici samo hrvatsko govoreči in srbsko pišočii Hrvati, podobni kakor tam pri vas, kjer ni ne Slovencev ne Hrvatov, ne Nemcev, marveč samo slovensko oz. hrvatsko in nemško govoreči Italijani. Potemtakem je čisto pravično in zgodovinsko utemeljeno, da se tudi takozvana Srbija prikloni slovensko-hrvatski republiko, Makedonijo pustimo seveda Makedoncem, Ameriko Amerikanecem.

Tvoj presrečni

Avtonomist d. d.
Glavnistan, 20. 3. 1924.

ČUDEN PREKLIC.

Nek meščan (ne vemo, v katerem mestu), se je izrazil:

»Polovica mestnih zastopnikov spada med prave koštrune«.

Zupan je to slišal, poklical je meščana, naj besede prekliče, sicer ga gre tožit.

Meščan se je udal in preklical: »Polovica meščanov ne spada med koštrune«.

Najbrž je mislil drugo polovico.

V SOLI.

Učitelj: »Kateri snovi spadajo pod mineralijo, ki se nahajajo neposredno pri nas?«

Janezek: »Železo, baker, svinec in voda«.

Učitelj: »Kaj blebetaš te neumnosti, Kako si spravil tu di vodo vmes?«

Janezek: »Gotovo, gospod učitelj, mineralna voda!«

Iz devete dežele

V deželi deveti, vasici presneti kali božji mir že dolgo preprič. Tam družbica zbrana od Boga je poslana, v gostilni se zbira, dve cerkvi »markira«. V tej družbi možje dve cerkvi šele. Kaj mar jim pobožnost, da le je priložnost kopiciti denar, jim drugo ni mar. Ko mrak se napravi, se družba tja spravi; nji potreben preprič ko vozu je šmir. Predsednik »glavar je »ekas komisar, je glavni voditelj teh kozlov reditelj. Minister drugi je »ekas pri yugi. Velika je zgaga, odliček za vruga. Minister »podganka«, se kuta mu manjka, hej, to ti je spaka minister ta, Jaka. Minister Loviš, v uho me piš, to vam je dika, oslovski res slika. Minister »modrinko«, ta stari je »klinok«. Gordijski bo voz razrečil ta kozel. Ko ti »majo seje, vsa vas se jipi smeje. Preprič, le izgini, če hočeš, čez noč; le v slogi je moč.

ČUKOV »INSPEKCION« V SEMPETRU.

Ker je bil sempeterski cerkveni zbor že od nekdanja na najboljšem glasu in ker je prišla njegova hvala tudi do ušes N. V. Čuka na Pakci, se je ta namenil v torek 25. marca obiskati Sempeter in se prepričati na lastna ušesa, ali je vse to resnica. Vsedel se je na streho cerkvene barake ter čakal na pričetek maše. Ko je zbor povzdignil svoje glasove, je Čuk kmalu omedlel. Hitro je vzel iz svoje torbice malo vate ter si zamašil ušesa. Ker ni vedel, kaj bi bilo vzrok slabega petja, je pokukal skozi špranjo strehe, ter na svoje presenečenje opazil, da je bilo navzočih od vseh pevk le par dobrih, toda malo izvežbanih glasov. Upamo, da se bodo pevke poprijele marljiveje petja, ter prihajale točno, ter polnoštevilno v cerkev in, da ne bodo stavile z svojo odsotnostjo v sramoto tudi moški zbor.

MICI KOVAČEVI

na njen pamflet »o dedcih«, naj rečem par besed za moški svet.

Lepo si se izdala, ko Čuku si poslala roman o moči hlač. Zdaj veš, da le tedaj ti one kaj veljajo, če okrog moških krač obesiti se znajo.

Ko zopet svoje bele boš hlačice slavila, naj čipke bodo cele — čeprav se boš jezila.

Rezijanec.

PESNIKOV VZDIH.

»Ah, če bi imel jaz danes pri tej draginji samo tista živila, ki so jih v moje pozdije zavili, bi bil najsrečnejši človek na svetu!«

ULJUDNOST.

Upnik: »Iz enostavnega loga, ker ste mi simpatični sem pripravljeno pozabiti po vičo dolga, ki mi ga imate izplačati.«

Dolžnik: »In jaz, dragi doljub, ne morem biti te neotesan, ter v potrdilo prou usluge tudi pozabim drugo lovico.«

ODLOZI NAJ!

A.: »Gosp. ravnatelj felc« me je poslal k Van naročilom, da se ne more peljati z Vami v Rim, ker bo jutri bolel zob.«

B.: Hm, pa naj zobobol po loži za par dni.

UBOGA NESREČNICA

Neka okoli 100 let stara spa je v krogu svojih znanik prijateljic jokala in žalovala ker ji je umrla njena zadnja hčer v starosti 72ih let. Vsahntenju je dejala navzočim, so jo tolažili:

»Kaj hočete! Vedno sem la nesrečna. Od petih svojih hčera, nisem mogla nobe vzgojiti.

RAZLIKA.

Starejši sestra: »No pogledaj čemu se kisaš. Deni v u prašek. Vidiš, jaz se ta stvari nikdar ne branim.«

Mala sestra: »O ti u pogum da! Toda potrese praš samo po obrazu, a jaz moram pogoltniti.«

NAZNANILO.

Dne 17. 9. t. l. se pripelje Ekspleksnim vlakom iz Kinga v Ljubljano dva vna ministrov. Prebivalce železnj progji se opozarja, da roma naproša, da do dne žel progjo od Pekinga Ljubljane, z zelenjem in stavami primerno okine. Kjer nimajo zastav, velj tudi kričečobarvni dan predpasniki.

DOKAZ.

Sin: »Oče, prosim Vas, gajte mi grozd, ker jaz ga dosežem.«

Oče: »Kar k mami po pa jo vprašaj.«

Sin: »Sedaj sem pa prečan, da Vi prav nič ne v zete!«

DOKAZ IZOBRAZBE.

Pred vojašnico slovenske polka stoje v vrsti vojaki, pravljeni za raport. Narnik, robot planšar, pastir Tirolske klične imena vojaka da se prepriča, ako so navzoči. Z veliko težavo stokajoč prebira imena, ker vseh črk ne pozna. Vsak tak jak se odzove z »Gir« (hij Pride na vrsto Sigmund La slav, poljak, kateri je došel na raport, ker je vrgel v lano oni košček smrdljive mesa, katerega je dobil opdan k prevreti vodi. (Pove nik pravi tej vodi »dobra ha.«) Narednik se poti, stogleduje ime od vseh stran obrne knjigo narobe, na stran, na drugo stran, pogleda proti nebu, zamrka, zakolter izbruhne: »Signum la dis!« Naš Sigmund debegleda, nekaj časa molči, ne se nasmehne, ter krepko kliče: »Gir!«

Dopisi.

Jeli smo iz Torina pred-
pismo pisano na stroj,
me potom roke pristne-
ovenca, ki ga priobčimo
oti, brez popravka in brez
ntarja, Bralci Čuka, naj
mentar sami napravijo.
zdrav is torina trino dne
1904

ZACETKO nase pisave
ravmo use slovenska de-
in use slovenske fante
tiste kijih midrugi cake-
danam bojodali odtrese-
o kjer midrugi letniki en-
tevetstotri komaj cake-
odtresinika usaki dan in
onoc sespuminjajmo na-
a dakeda boprisel tisti
ki nambododali odtrese-
mamislino danebo dolgo
eprigitro poprislo zanje
notri manebonucolonie
or iti in molcat predragi
slovenski fantje naznanunja-
vam danitrebo nucetidenas-
astare mehe usepotergane
i posparite kjer tukaj jedo-
use magarej en krajcer
cer slovenski fantje ki
o toliko matasti za ples
tukaj tegitro spravajo ple-
kadarprides notri pot oro-
gitro zacnejo peski plesati
li tebi in topervo tedajo
ti uversto po steri in steri
potem pa dajo muziko na-
j inzacnejo godati dajdaj
orir dajdaj famorir inkve-
ze unakorsa di lassu su-
sa tu kitiva ipriggone noti-
iccensa in dragi fantje var-
tistega kjer jeslabo tisto
se iti ven kakor date mar-
o tam poresto insedaj bre-
fantje in nasi usi sloven-
fantje zasedaj namne osta-
zavam pisati kakor da-
e enkra sereno pozdravi-
usih skupaj lekorajo fan-
ereno val pozdravimo usi
paj jast Vinko Kocjan in
moji prijatelji Zergjal Jo-
in Sancin Karlo usi smo is-
ga kraja usi 3 trije is doline
Terstu prosimo vas zame-
gitro priditi notri danam
te dali odresenja prijatli
i sedaj vas sienkra ser-
pozdravimo vas fantje in
dravimo use slovenska de-
ta skateremi bomo ukra-
n midrugi.

Izjava.

Podpisani si usojam nazna-
da nisem »Čuk na palci«
nimam s tem svojim imen-
m sorodstvom nič skupne-
ker sem Čuk na kolesu, na
u Cavour, kjer imam svojo
ogo in meh. delavnico. Na-
škam tedaj, da se pisma, ti-
ta se onega »Čuka na palci«
siljajo v ulico Carlo Favetti
moja pa, na trg Cavour. S
n se prvič prepreči zmota
neprihika, kajti »Čuk na
ci«, bi bil zmožen na pi-
o, ki bi ga prejel z naroči-
n kolesa, pošiljati list »Čuk
palci«, in v nasprotnem
čaju, bi jaz mesto »pravi-
«, poslal kak pitan stroj, ali
Bianchi kolo.
Drugič pa tudi zato, ker mi
uk na palci« za njegove
ma, ki mu jih iz prijaznosti

vračujem, ne plača nobeno po-
štarske pristojbine, a brezpla-
čen poštar ne mara biti.

Z odličnim spoštovanjem in
priporočilom

ELIJA ČUK,

zaloga koles in šiv. strojev
trg Cavour » Gorica.

(Opomba uredništva: Tudi drugi
gospodje Čuki naj bi nam poslali
svoje pisma. No, to bi bil špas!)

PISMO VOJAKOV.

Podpisani slovenski fantje,
ki služijo pri devetem pešpol-
ku hribolazcev v Kobaridu po-
siljajo srčne pozdrave stari-
šem, bratom, sestram in vsem
fantom in dekletam. V krat-
kem želimo svidanje z letni-
kom 1904. Eno smo leto dovr-
šili, vojaškega stanu, pašte do-
sti smo pojedli, v kratkem pri-
demo domov. — Cej Josip,
Gorica; Uršič Leopold, Vrtoj-
bica; Mengerli Josip, Kostan-
jevica; Štokelj Alojz, Vel. Za-
blje; Vidmar Franc, Dol. Otlj-
ca; Mezinec Karl, Nadrožica;
Kante Al., Kregolišče; Frank
Avgust, Gaberk; Ban Josip,
Rožice; Gustinčič Andrej, Ta-
tri; Doričič Matija, Žezano;
Saulc Anton, Rosiči; Aušig
Anton, Trst.

Ženo so dobili.

To pot je bila skivalnica uspešna,
ker se je priglasilo polno rečevalcev,
neuspešna, ker so jo vsi rečevalci
prehitro iztuhali in dobili baburo,
ki je še konje spravila s svojo »lepo
to« v strah in grozo.

Naj slede prvo tisti, ki so samo li-
ro za knjige poslali in nič pesniko-
vali in pa tisti, ki so tako slabo pe-
nikovali, da je Čuk na želodcu oho-
lel, ko je verze bral:

Jožef Sedmak, Jurjeva dolina; Jo-
že Kenda, Podklopec; Alojzij Rojec,
Bukovje; Mulec Avgustin, Sv. Tro-
jica; Margajna Janez, Masora; Ivan
Sovré, Studenci S. H. S.; Ludovik
Antončič; Stanko Slokar, Rojan; Ma-
rija Curic, Maribor; Volas Marija,
Predil; Kuštrin Ferdinand, Rakovec;
Franc Vilman, Skofjaloka; Vid Ko-
stica, Peršak; Judita Gulič, Tomaj;
Karla Sever, Trst; Tonan Jožef, Trst;
Franc Ivančič, Kobarid; Orel Karol,
Sturije; Pavločič Ljudmila, Stara vas,
Jožef Gombač, Trst; Adela Jakil, Mi-
ren.

Drugi so jo pa takole zaokrožili:

Edvard Tuljat, Sv. Lucija:
Iskal sem ženo,
jo slednjič dobil,
tak' grda je bila,
sem skoraj zavpil.

Albina Biležnik, Solkan:
Žena po gozdu se vlači,
moža pa skrb doma tlačí,
kje žena mu uboga tiči,
le pošlji mu, Čukec, jo ti!

Komar Andrej, Ricmanje:
Žena pred konjem
na glavi stoji,
roke mu v gobec
predržno moli.

Anton Pečar, Trst:
Dobil sem staro babo,
tam v šumi se tišči,
na glavi ima kapo
in grdo se drži.

Učesa ima mačja,
zavihan ima nos,
ozira se okoli,
če poje kateri kos.

Ustne ima debele,
obraz ima ko mrak,
zagledala je konja,
ki toče kakor vrag.
Zdaj roko mu podstavi,
da ustavi se je konj,
kočijaš se je prestrašil,
zaprosil je pardon.

Voznik se brž obrni
in pojdi k Čuku zdaj,
da pošlje koledar mi
to tri dve mu daj!

Majdké Tonči, Topolo:
Baba se v grmovje skrila,
konja lepega splasila,

za d'narce sem v zadregi bil,
da bi Čuk jih ne dobil.

Ena Trebec, Bričički:
Zdaj Čuka obračam
na štiri strani,
in naglo zagledam,
kje baba tiči.

Zato pa pošiljam
ti liric zdaj pet,
pa pošlji prekrasno
mi knjigo zdaj spet.

Alojzij Volk, Velika Bukovica:
Vzamem pero zdaj v roko
in zapišem Čuku to,
da dobili ni težko,

ženo, ki nas zre grdo,
nogé pod trebuh konju moli,
ta pa močno se plaši.
Meni ženska ta ni mar,
raje pošlji knjigo v dar.

Breznik ufešl, Trst:

Lahko se je ustrašil
konjiček mladček,
naj v grmu stoji,
na palci sloni,
je grda kot greh,
in napeta kot meh.

Rafael Bavčar, Trst:

Rea, nobeno čudo ni,
da konj it' se naprej boji,
ker grda-Philomena,
na glavi tam stoji,
roke pod nos moli.
Tebi pošljem list dve,
za Čukov koledar, své.

Avgust Keblič, Lohtica pri Celju:

Oj, Čukec ti til
Rea, meni se zdi,
da žena pregrda
pred tabo stoji.

Nos ima slak,
kakor Čuk kljun,
hrbet pa grbast,
oj primojdunt!

Franc Čepirto, St. Peter na Krašu:

Bi se rada zdaj peljala,
da si pred konjičkom stala?
Mož je majhen, žena velika,
to pa skupaj res ne šika.

Antonija Kosmač, Trst:

Kaj bi rada moža imela,
da je semkaj prihitela?
Morda hoče pa na voz,
saj si še poloma nos.

Franc Mozetič, Predil:

Če bi lepša bila,
bi jo jaz vzel,
ker je grda pa ne vem jaz,
kam bi neki zdaj jo dal?

Sancin Klementina, Trst:

Dolgo, dolgo sem iskala,
list na vse strani sem obračala,
našla slednjič grdo babo,
ki ni za nobeno rabo,
grda je kot čarovnica,
črna pa kot borovnjica.

Jožefa Trkman, Podkraj:

Žena pred konjem na glavi stoji,
roke nasproti pa gobcu moli;
pošiljam, moj Čukec, zdaj liric ti pet,
le pošlji mi knjigo, pa pridi koj spet.

Nini Poljšak, Trst:

Dobil sem ženico,
veliko krasotico,
pošljem jo takoj,
boš gledal, da ho joji!

Čuk pa pravi:

Konec je te muke,
pesmi na klobuke,
skoraj vse brez rim,
kje naj jih dobim?

„Narodna Knjigarna“

V GORICI

Via Carducci, št. 7.

priporoča sledeče zvezke »Splošne
knjižnice«:

I. Albrecht: *Ranjena gruda*, izvorna
povest, 104 str.

Rado Murnik: *Na Bledu*, izvorna
povest, 181 str.

I. Rozman: *Testament*, ljudska dra-
ma v 4 dej., 105 str.

Cvetko Golar: *Poletno klasje*, iz-
brane pesmi, 184 str.

Fran Milčinski: *Gospod Fridolin
Zolna in njegova družina*, veselomo-
dre črtice I., 72 str.

L. Novák: *Ijubosumnost*, veselo-
igra v 1 dejanju, poslovenil dr. Fr.
Bradač, 45 str.

Andersenove pripovedke. Za slo-
vensko mladino priredila Utva, 111
str.

E. Gaborič: *Akt števil*, 113, roman
poslov. E. V., 536 str.

Dr. Fr. Veber: *Problemi sodobne
filozofije*, 347 str.

I. Albrecht: *Andrej Ternouc*, reli-
jezna karikatura, 55 str.

Pavel Golja: *Peterčkove poslednje
sanje*, božična povest v 4 slikah, 84
str.

Fran Milčinski: *Mogočni prstan*,
narodna pravljica v 4 dejanjih, 91 str.

V. M. Garšin: *Nadežda Nikolajev-
na*, roman, poslovenil U. Zun, 112 str.

Dr. Karl Engliš: *Denar*, narodno-
gospodarski spis, poslovenil dr. Al-
bin Ogris, 236 str.

Edmond in Jules de Goncourt:
Renée Mauperin, roman, prevel P. V.
B., 239 str.

Janko Samec: *Življenje*, pesmi, 112
str.

Fraoer Mérimée: *Verne duke v
vica*, povest, prevel Mirko Pretnar,
80 str.

Jarosl. Vrhlicky: *Oporoka lukov-
škega graščaka*, veseliga v 1 de-
janju, poslovenil dr. Fr. Bradač, 47 str.

Gerhart Hauptmann: *Potopljent
zvon*, dramatska bajka v 5 dejanjih,
poslovenil Anton Puntek, 124 str.

Jul. Zeyer: *Gompač in Komurasa-
ki*, japonski roman, iz češčine prevel
dr. Fr. Bradač, 154 str.

Pričl. Zolna: *Dvunajst kratkočas-
nih zgodbic*, II., 73 str.

L. N. Tolstoj: *Kreutzerjeva soneta*,
roman, poslovenil Fr. Pogačnik.

Sophokles: *Antigone*, žalna igra,
posl. C. Golar, 60 str.

Knjige stanejo od L 2 do L 6 za
zvezek in se dobi broširano in vezan-
e. Naročite jih lahko tudi po pošti.

Pravijo

Pravijo v Sempetru, da namoravajo
cerkveni pevci kupiti v Parizu »Ran-
komobil«, da bodo vozili cerkvene
pevke k maši. Te se namreč bojijo
unazati svoje lepe, lakaste črevelj-
čke.

»Pravijo da Kdor hoče Dobro Vin-
ce pit in Beselja užlt, Le u Zaberh u
gostilno naj se poda Tam vdobi tudi
Beselja Serca Zabrhom so ustanobili
Zepred 7. letom Domačo Zadrugo
Didldaj Prednica je ona Mlada ki
ima tudi fante rada čuk Npalci
Prabi da tudi Letos so rožice z dru-
gih Basic očetle. Kdor želi v Didl-
daj v Deležit Mora le Zaberh prit le
tam je beselje Moškega Serca letam
so poje Pejmo Naštajeriko gledat
Kaj Delajo Lubice Tri. le ena je le-
pa tam. le ena je lepa ki ima Kratke
kiklec le ona ferka in skaka čuk pra-
bi ki gnezdi Bližni hišici u alemnu u
bisokem okncu tudi bidi Kaj se u
saki Bečer Tam godi da Kako si rota
zdihuje da dbe leti Dni jo u saki Be-
čer pri Njem Zdaj pa Nebe kam za
Njim Prbo leto Muje tudi bozni list
Bečkrat plačala Zdaj je pa si rota le
sama ostala Nebe Kam zanim letos
letos Nebe Kam za Njim«.

Pravijo, da so nekateri fantje iz
Bukovjce hoteli nekatero »punce« de-
niti v čukov »pravijo«; ker pa so se
bali, da bi njih »pravijo« zleteli v ču-
kov koš, so ga raje vrgli na smetišče.
Čuk jih je videl.

Pravijo, da bo v Solkanu meseca
maja velika ohcet, kjer se bo kuhalo,
Štruklje, peklo Štruklje, cvrlo Štruk-
lje in jedlo Štruklje.

Pravijo, da so v Solkanu začeli zi-
dati malo cerkev ki bode trajalo zi-
danje 30 let, kot 30 letna vojna.

Pravijo po Solkanu, da bi se morale
vršiti občinske volitve vsake kvatre
enkrat. Zakaj? Zato, ker se dosti vi-
na (pančarije) popije na škrok od
mislečih kandidatov.

Pravijo, da solkanski mizarji nima-
jo dela, najbrž, da to ni res, če pa še
profesorji tišlarjo danes.

Pravijo na gradšču pri Vipavi, da
se je nek vipavski možakar v pond-
ljek dne 17. marca tako napil »žure«,
da bi bilo kmalu — joji!

Pravijo, da je mislil Koko v Roja-
nu kandidirati za poslaško mesto.
pa ga je Pepi z Rojana prepričal, da
bodo vse starejše »pupe« in »buotre-
volije« za Skureta, ki tako lepo poje
»čez«, mlajše pa, da so na Kokota
jezne, ker jih cel čas tipa (v Čuku
seveda).

Pravijo, da je bil sedanji mir v
»Čuku na palci« glede Rojana mir
pred nevihto. Koko in Pepi sta sedaj
baje naročila dva vagona »Klape-
peres, ki so izredno spicaste. Zdi se,
da bo maraikomov raditega pošil žolč.

Pravijo na Bukovem, da je čukov
dopisnik grdo lagal, ko je poročal, da
se je razbila vinkla na Kojci. To ni
real Razbil se je samo pokrov od
vinkle. Tudi ni bilo na pustni dan

trikrat več plesalk kakor plesalcev. Res je le, da je bilo več »čikle« kakor pa »brega«, ženske hlače pa niso vštete. Tudi za izpustnico ni nihče plesal, ampak vsi le zato, ker so imeli »čede« radi.

Pravijo, da je na Dileah neka zelo bogata gospa, ki bo v kratkem Čuku 200 lir poslala. Ljudje pri nas pa so tako prijazni da dolžijo deklo za pravijo Kriv sem jaz in Čuk na palci!

Pravijo, da so v Radlohovasi pri St. Petru neki gospodinci kar skozi zid pogovori zrastle vsled njenega lažnjivega jezika in pošte. Oni, ki to ne verjame, se lahko prepriča.

Pravijo, da je prišlo neko dansko deklo na snubilne posete k nam v Povir.

Draga Pepca Ti,
Tvoje zapeljive oči,
Tvoje malo telo,
za Komarja ne bo.

Pravijo, da v Bači pri Sv. Luciji dekleta zelo obžalujejo odpotovanje vojakov, ker med njimi je bil tudi eden lep »sergente« kravčast kakor jaguic.

Pravijo istotam, da neka Micka celo kričem gleda, radi preved ljubljenskih pogledov proti (sergentu.)

Pravijo, da je v Idriškem neki fant tako zaljubljen, da sliši travo rasti in solnce po noči vidi.

Pravijo v Kosezah pri Il Bistrici, da ima Fani jako elegantne lasi iz konjskega repa, ker je svoje poslala v Pariz »stran blata«.

Pravijo, da so nekatere Slovenske dekleta tako močno pele na pust, da so jih v Hrastovje silali.

Pravijo na Slavinjah, da je lepa in mlada Ivanka zelo vesela in ponosna ker hodi o fantini na ples.

Pravijo na Slavinjah pri cesti, da ima neko deklo trgovino suhih roč. Cene so različne. Naširite se fantje za veliki ponedeljek po suhe polčke.

Pravijo, da imamo v Čezsoči dve osebki, ki vesti od vsakega posebej kakšne grehe ima. Zdaj pa nam ne bo treba hoditi k spovedi ker so naši grehi javni. Prosimo pa dotični klepetalci da nam dajo tudi javno odvezo.

Pravijo, da je na pomočbo neka gospica v Hrastju malo dana stanova s 20000 litami doze.

Pravijo, da kalčevalka »Mica«, je 10 dni ne spja ker ni dobila »Strankljice« v Matuzeta.

Pravijo, da je postojnski »Stolar« Pepca zato šel v Rim, ker mu denar nade št. obnem pa je kot nadebnik »ogrnjogovov«, podobilen (ne od njih samih) temveč od njega izredni komisarja jih navdano zastopal ter pri vsaki lastni sprejemni in govornih pri »Muholinja« sumenja, od jinjenja ni mogel priti do besede, temveč mu očital na papirju vse njegove srčne boleze ter globoko prikramoval. Podčeljeva mu je bila takoj čast, da bo lahko vse sečede v »obornici« po načrta prvogradhi, kakor se to navdano vidi pri koncih.

Pravijo, da je bil postojnski »Stolar« Pepca v Rimu prodajateljem po vsadugi izredni komisarja kot ex postojni »kapana«, kar je navigačno mamo

zelo prijeten vtis. Očividci pripovedujejo, da so se mu pri tem usta močno razširila tja do ušes. Obljubil se mu je takoj večje naročilo njegovih patentiranih sedal za vso mesto. Domačini so mnenja, da bo iz tega človeka še veliko zrastle.

Pravijo postojnski in sklenajo, da pride v kratkem v njih mesto velik cirkus z menežarijo, ker so nalepljeni po vseh hišnih zidovih in barakah raznobarni lepaki in reklamne slike. Da bo ljudem vsled obilnega blata prihranjena pot iti jim s ceste čitat, so jih tudi na šipe nalepili, tako da jih lahko kar iz sobe čitajo.

Pravijo, da na nedeljskem shodu v Tolminu so govornika gnjila jajca. Ker niso nasprotniki mogli govornika dr. Wilfana z argumenti pobiti, so ga pobili z gnjilimi jajcami.

Pravijo, da v Kobaridu na shodu v nedeljo bili poslušalci tako vsuščeni, da so noge mire, na kateri je govornik pridigal, polomili in s tem spravili kandidata na — lastne noge, ki so bile bolj trdne kakor noge mise.

Pravijo, da Bovčani niso marali pretkelo nedeljo poslušati političnega govornika, ter so sklenili da bodo brez shoda volili lipovo vejico.

Pravijo, da Ajdovci so pretkelo nedeljo kot prvi v Italiji začeli »za politiko kri prelivati«.

Pravijo, da v Idriji sta se pretkelo nedeljo poskušala litežnik in Peter nel Pravijo, da sta imela oba prav. Prvemu so ploskali pristaši lipove vejice, drugemu pa pristaši liktorskega svečnja. Vsled tega je bil volk sit in ovca cela.

Pravijo, da je prišel v Log pod Mangartom en »Gassbock« Bati se je, da mu tukajšnja klima ne bo ugajala, radi tega so mu pri odhodu iz palače v Rombona iztrgali običalo da bi v skrajnjavo ne padel.

Pravijo, da so na Mlinskem na pustni večer zmanjkali gospodu Lombrazju »silama« iz dimnika.

Pravijo, da si Gorka dekleta vsaki večer eno uro nohite čitajo da si na belo nedeljo pri plesu katera oči ne istakne.

Pravijo v Zarečici pri Il Bistrici, da bo popivanje enoga možaka kmalu ob »Nose« spravilo, na eno stran povleklo mu ga je že ne pred davnim časom.

Pravijo, da bo v Komnu imel Napoleon Fedinček svojo imenitno razstavo. Sami, da se mu med časom vino v vodi ne spremeni.

Pravijo, da v Svetem dekleta vede noči na oknih čakajo da Čuka vjameno.

Pravijo v Medani, da je pri občinskih volitvah dne 16. 2. m. naš članec tako obdaril »Strankljice« o obdružku, da so vsi stranci, bratje, svinke, bratranca, ter »občrni« ker hodi sedaj »Kobendov« »Strankl« k »Strankljici« »Strankl«, je prišel tudi »gospodiar« Biaz kotiči Narih »Strankl«, tako da je s obdružnikov same »Strankl«. Če so vsi misli obdružnikov se pa neve. Tudi pravijo, da batina, čezre so padle na nekatere voličke, ne sprejeto, da so se vsiše »Strankl« voličke.

Pravijo, da ima »Repubblica di Greta« tudi svojega kandidata in sicer »Baricchio Kluka«.

Pravijo na Greti, da vsi bodo menjali imena, kdor želi kot prvi naj se oglasi v kažote pri kraljici od 6. zjutraj do 18. popoldan.

Pravijo, da je morala cesarica peljati perilo prat v kurjo vs, ker so divaški bezgalci zasuli vse vodnjake.

Pravijo, da morajo v Mariboru izprazniti 9 hotelov za cesarjevo potoko.

Pravijo, da se je en vrhpoljski junak nekega krasnega večera imenitno zabaval s svojo izvoljenko. Kar naenkrat se pa pojavijo pred njim 3 moške s črnimi kapami in cofami. In ta karažni ženin in junak je pokazal vso srčnost s tem, da je kolikor mogoče hitro zlezal pod peč. Njegova zvesta izvoljenka je pa zbežala na vrt. (Ne ve se, mogoče je iskala kakšen kovč za brambo, ali pa za ženina spravi spot peč.)

Pravijo, da se v slavnem Skednju nahaja »Salumeria« kjer se prodajajo različne delikatose od gg. prasca, po različnih cenah, za hlače (moške) je roba zelo draga (pravijo zaradi velike finance) sicer mi ni znano zakaj! A če pa se pošlje kakšna hlačarka, pa lahko pride tudi čas krize kjer si spozabi računati in se stisne tudi kak stolični štrikotnik v roke namesto v kassaforte. Izvrstna prilika, proučite se dokler je prilike infalibile.

Pravijo, da so Čeljani, v jarmih načrt osnovali, kako bi dekleta Čuku trdili, pa so premalo modre glave imeli, ker so »Jarbeca« za tajnika vneli.

Pravijo v Il Bistrici, da se je večina mladih zaljubljenecv razparilo. Prvi je napovedal »ultimatum« Milček-Malka, za njim je isto storil Dušan s svojo boljjo polovico, potem pa je Milan z Rožico. Seveda tudi Dalče je iskal dlako v jajcu pri svoji ženici.

Listnica uredništva.

Bukovje Josip Jurca: Radevolje uredništvo potrjuje, da niste Vi v nikakr zvezi glede »pravijo« Podgorcev, ki omenja na vodnjak in stržnele sode. Če bi bila naša odveza meročajna, bi šli lahko nedolžni v nebo. — Črnača: Brez pomena, brez huzmorja, ne repa ne glave. Poslali študirati v univerzalnem — koš. — Pirano na Struži: Kreuz, pik, karo as in himnel - hugel element! Depovejte se že enkrat, da Čuk ni ljubavna pesemski škandl! — Simulacel: Za božjo voljo punčka, ti pa kar ime in priimek, imno številko, vrata in okno poveš. Ali ne veš, da je to kaznivo. Zlati fanti že menda tebe ne mara, da uredništvo razpolaga s košem. — Valtijudrupa: K... k... na v koš so šle »gornje« klyuke. — Dobrepolje: Vaša vas bo v restnici dobeo polje, a Vaša literatura je slabe volje. Uredništvo Čuka tudi samo koš ne! — Dolenjanec: Pojdite no! Zaradi kar ve četr ure oddaljene, bodo šle »gornje« vseno plesat, ako ne bošče Vi pod s krvo polži. — Še Dolenjanec: Ako so na pustni svečre šline vedili nama Čuk straha, da mu bo

Pepca »piruti« pristrigla. — Dane Ne verujemo, da bi Vaša devica za ukradenim »sprütam« tako goreče hrepnela, kot Čukov koš za Vašo jezico! — Anhovo: Če bi romali z nogami šeše! A kdor roma z jeziki, mora biti fenomenalen človek, ki ne spada v koš, temveč v kurnik. — Junževu brdo: Čuk nima navade delati razdora v društvih, ter jim nasprotno rad pomaga vsaj v toliko, da take stvari v koš vtakne. — Lom: Vi pravite, da je »Kremencah zrazla« rožica, ki tako močno diši, da se je vsuk fantič voji. Zato prosimo čuka naj ji pove da novem več ne da ime. Kaj ste pa s tem mislili? Ali se Nam ni pri pisanju o Čukovem košu sanjalo? — Mala Pristava: Pošljite kaj boljšega! — Pregar: Vi kaj pametnejšega! — Britof: Vi vsaj dostojno napisano! — Vipava: Vi nepolitično! — Munjukunes: Vi pa prav nič! — Videm: Ne moremo, zaradi obilnih stroškov. — Agliano d'Alsti: Hvala lepa za pozdrave, a za zdaj ni mogoče! — Nekdo o slavnosti ženi Niti kraja, niti podpisa, Čuk ni lovski pes, da bi izvohal, kdo je pisal. — Rozentaf: Ker Vaša pesmica ni tako nujna, smo jo poslali v D'Annunzijevo kovačnico.

Lastništvo lista izjavlja, da urednika v radnji številki nista spisala urednika g. Bevk in g. Lovko in zanj odgovarja odgovorni urednik.

IVAN KACIN

Gorica, Via Rastello 12

Tovarna

Klavirjev, Harmonjev Orgelj, ter zaloga Violinov, Manpolinov, Kitar instrum. za violine in Tamburico. Isposofuje in oddaja na obroke vse omenjene instrumente. Pošilja tudi po pošti.

POZOR! POZOR!

Nova trgovina s čevlji v Gorici

na Stolnem trgu, nasproti stolne cerkve Via Cavour 11

Podpisana naznanjata slav občinstvu, da sva otvorila lastno

trgovino z vsakovrtnimi čevlji.

NA DEBELO. NA DROBNO

Izdelek domač in prvovrsten, cene nizke in konkurenčne.

Izvršujejo se vsakovrstna popravila.

Za obilen obisk se priporočava udana

Trampuž - Kokelji
trgovca.

Elija Čuk

Gorica - Piazza Cavour št. 6
priporočja

širokemu občinstvu v mestu in na deželi svojo bogato zalogo in veliko izbero najboljših BIANCHI in ALTEA dvoledes. Šivane stroje priznanih vrst TITAN in PFAFF, kakor tudi municijo in vsakovrstno orožje. Kater kapri šivnih stroj, se ga ponči v delu umetnega vezanja prevzajamo, dokler ni zadovolj popolne prakse

Poslužite se pri njemu

in ne boste se kesali, kakor se njegovi stari odjemalci ne pritožujejo, temveč pričajo o točni in solidni postrežbi.

